

Димчо Дебелянов
На Пенчо Славейков

На робска нощ под свода черен,
за участ царствена роден,
кат слънце тръгна ти – уверен,
към подвига на своя ден.

И хвърли зрак в предел безплоден,
де гаснат болно лъч по лъч,
де всеки трепет благороден
замира в кипналата злъч.

Там тма слепци обезумели
към теб похулен рев изви –
презрения хищно те прицели
и нищият те уязви.

Но, жрец и воин на живота,
ту благ, ту огненожесток,
ти горд възлезе на Голгота
и не отрече своя Бог.

Сам си съдбата изпревари
и там, де нявга на скръбта
димяха черните пожари,
днес светят мощ и красота.

Че ден за химни ти дочака,
дочака жътва в своя ден –
и като слънце слезе в мрака,
от блясък царствен озарен.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6159>]